

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Čurdy a soudců Mgr. Michala Výtiska a JUDr. Jiřího Švehly ve věci

žalobců: a) Mgr. [příjmení] [příjmení], [IČO]
sídlem [adresa]
b) [právnícká osoba], [IČO]
sídlem [adresa]
c) Výzkumný ústav pro klinickou rehabilitaci a fyzioterapii, z. ú, [IČO]
sídlem [adresa]
všichni zastoupeni advokátem [jméno] [příjmení]
sídlem [adresa]

proti

žalovaným: 1) [právnícká osoba], [IČO]
sídlem [adresa]
2) Mgr. [příjmení] [příjmení], [IČO]
sídlem [PSČ] [obec a číslo]
oba zastoupeni advokátem Mgr. [jméno] [příjmení]
sídlem [adresa]
3) Mgr. [jméno] [příjmení], [IČO]
sídlem [adresa]
zastoupená advokátem Mgr. [jméno] [příjmení]

sídlem [adresa]

4) [příjmení] [jméno] [příjmení] (Gesellschaft für Diagnostik und Therapie nach Dr. [příjmení] [jméno]) e. V.

sídlem [adresa], [příjmení] republika Německo

zastoupený advokátkou JUDr. [jméno] [příjmení] [příjmení], M.E.S.

sídlem [adresa]

o ochranu před nekalou soutěží, k odvolání žalobců a žalované 3) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 2. 2022, č. j. 1 Cm 30/2017-367,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výrocích I. až VI. potvrzuje, ve výrocích VII. až X. mění tak, že každý ze žalobců je povinen zaplatit žalovanému 1) k rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradu nákladů řízení 45 093,29 Kč, každý ze žalobců je povinen zaplatit žalovanému 2) k rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradu nákladů řízení 22 639,29 Kč, každý ze žalobců je povinen zaplatit žalované 3) k rukám jejího právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradu nákladů řízení 28 709,86 Kč a každý ze žalobců je povinen zaplatit žalovanému 4) k rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradu nákladů řízení 76 302,60 Kč.**
- II. Každý ze žalobců je povinen zaplatit žalovanému 1) k rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradu nákladů odvolacího řízení 8 455,48 Kč.**
- III. Každý ze žalobců je povinen zaplatit žalovanému 2) k rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradu nákladů odvolacího řízení 5 899,96 Kč.**
- IV. Každý ze žalobců je povinen zaplatit žalované 3) k rukám jejího právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradu nákladů odvolacího řízení 9 740,50 Kč.**
- V. Každý ze žalobců je povinen zaplatit žalovanému 4) k rukám jeho právního zástupce do tří dnů od právní moci rozsudku na náhradu nákladů odvolacího řízení 10 841,60 Kč.**

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem ve výroku I. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovaným zdržet se šíření informací o žalobcích, jejichž podstatou je, že žalobci neprovádějí Vojtovu metodu odborně a správně, nemají kompetence se k Vojtově metodě vyjadřovat a školit ji, mají omezené povědomí o Vojtově metodě, jejich brožura a kniha uvádí informace, které nejsou v souladu s principy Vojtovy metody, provozují rizikovou a nebezpečnou aktivitu, nevyužívají zpětnou vazbu a narušují jediné právo rozvíjet Vojtovu metodiku, ve výroku II. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému 4) odstranit ze svých internetových stránek a ze stránek jím ovládaných subjektů nedatované sdělení publikované na adrese [webová adresa] s textem tam uvedeným a odstranit sdělení ze dne [datum] publikované na adrese [webová adresa] s textem tam uvedeným, ve výroku III. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému 1) zaplatit žalobci a) částku 66 667 Kč, žalobci b) částku 66 667 Kč a žalobci c) částku 66 666 Kč, ve výroku IV. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému 2) zaplatit žalobci a) částku 33 334 Kč, žalobci b) částku 33 333 Kč a žalobci c) částku 33 333 Kč, ve výroku V. zamítl žalobu o uložení povinnosti

žalovanému 3) zaplatit žalobci a) částku 33 334 Kč, žalobci b) částku 33 333 Kč a žalobci c) částku 33 333 Kč, ve výroku VI. zamítl žalobu o uložení povinnosti žalovanému 4) zaplatit žalobci a) částku 66 667 Kč, žalobci b) částku 66 667 Kč a žalobci c) částku 66 666 Kč, ve výrocích VII. až X. rozhodl o nákladech řízení tak, že uložil žalobcům a), b) a c) povinnost do tří od právní moci rozsudku společně a nerozdílně zaplatit na jejich náhradu žalovanému 1) k rukám jeho právního zástupce 37 662,73 Kč, žalovanému 2) 37 662,73 Kč, žalované 3) k rukám jejího právního zástupce 38 901,50 Kč a žalovanému 4) k rukám jeho právního zástupce 112 344 Kč.

2. Vyšel z tvrzení žalobců o tom, že všichni podnikají v oboru vzdělávacích služeb nebo v oboru zdravotnických služeb a používají metodu nazvanou [ulice] metoda 2. generace, kterou vyvinul (a takto nazval) žalobce a), respektive rozvinul již existující rehabilitační metodiku, tzv. Vojtovu metodu. Žalobce a) sepsal o problematice odbornou knihu. Žalovaný 1) je subjekt, který komerčně zastřešuje činnost jiných osob poskytujících služby v oblasti rehabilitace a je držitelem akreditace ke školení ve Vojtově metodě (v původní podobě této metodiky). Žalovaní 2) a 3) jsou osoby, které podnikají v oblasti rehabilitačních služeb a poskytují i vzdělání. Žalovaný 4) je subjekt, jenž plní podobnou roli v zahraničí, činnost koordinuje a garantuje a má zájem na výsledku soutěže. Žalobci i žalovaní se pohybují na stejném trhu poskytování služeb v oblasti rehabilitace a v oblasti rekondičních a rehabilitačních služeb, dále v oblasti vzdělávání v oblasti rehabilitace. Podle žalobců se žalovaní dopustili nekalé soutěže ve formě zlehčování tím, že soustavně šíří o žalobcích nepravdivé informace o tom, že žalobci neprovádějí Vojtovu metodu odborně a správně, a to mimo jiné proto, že žalobce a) neabsolvoval výuku Vojtovy metody v institutu IVG, že žalobci nemají kompetence se k Vojtově metodě vyjadřovat a školit ji a mají omezené povědomí o Vojtově metodě a jejich brožura a kniha uvádí informace, které nejsou v souladu s principy Vojtovy metody, že žalobci provozují aktivitu, kterou texty výslovně označují jako rizikovou a nebezpečnou, že žalobci nevyužívají zpětnou vazbu, což je standardní vědecká metoda ověřování, že žalobci narušují údajně „jediné právo“ rozvíjet Vojtovu metodiku, které vlastní [příjmení] [jméno] [příjmení], e.V., že žalobci provozují terapie, před níž žalovaní varují všechny rodiny a doporučují, aby své děti svěřovali do péče kompetentních terapeutů, které lze nalézt v registru RL-Corpus. Žalobci uvedli, že žalobce a) zakládal Vojtovu společnost, budoval systém vzdělávání v této oblasti, na vzdělávání Vojtovy metodiky se aktivně podílel, zvláště jako organizátor kursu v roce 1991. Tvrzení o nebezpečnosti a rizikovitosti metody rozvíjené žalobcem a) nemá oporu v žádném vědecky uznatelném postupu, tvrzení žalovaných, že žalobci narušují údajně jejich „jediné právo“ rozvíjet Vojtovu metodiku, odporuje základním právům na svobodné bádání. Tvrzení žalovaných mají dopad na dobrou pověst žalobců, dále se šíří, jejich účinek je devalvující, přičemž vliv byl zaznamenán i na žalobci organizované mezinárodní konferenci i při komunikaci s kolegyní z USA. Žalobce a) navázal v minulosti spolupráci s Jihočeskou univerzitou, která ji na základě uvedených nepravdivých informací odepřela, ze stejných důvodů odstoupila od rozpracované dvouleté spolupráce Fakulta tělesné výchovy a sportu v [obec].

3. Žalovaní 1) až 3) shodně navrhli zamítnutí žalobu s tím, že v době vytýkaného jednání žalobci neměli akreditaci Ministerstva zdravotnictví, tedy nebyli soutěžiteli. Jednání žalovaných bylo činěno v dobré víře směrem k pacientům, když do doby získání licence neměli žalovaní žádnou záruku, že žalobci jsou oprávněni metodu šířit, po získání akreditace žalovaní se svými upozorněními ustali. Podle žalovaných nešlo o jednání v rozporu s dobrými mravy soutěže, naopak to byli žalobci, kdo užitím názvu metody vyvolávají nebezpečí záměny a parazitují na pověsti.

4. Žalovaná 3) dále namítla, že žalobci netvrdí ani neprokazují zásah do nemateriální sféry a dále že všechny e-maily a stanoviska byly činěny jménem žalovaného 1), kterého je žalovaná 3) jednatelem. Navíc žalobce b) byl do obchodního rejstříku zapsán až [datum], tedy před uskutečněním vytýkaného jednání.

5. Žalovaný 4) navrhl zamítnutí žaloby s tím, že se na něho obrátila Unie fyzioterapeutů České republiky (dále jen, UNIFY ČR) dopisem ze dne [datum] se žádostí o vyjádření ke skutečnosti, že k ministerstvu zdravotnictví byla podána žádost o akreditaci výukového programu [ulice]

metoda 2. generace a žalovaný 4) na ni reagoval svým dopisem ze dne [datum] adresovaným UNIFY ČR, v němž uvedl, Mgr. [příjmení] [příjmení], dle jemu dostupných informací, neabsolvoval žádný vzdělávací kurz certifikovaný v souladu se standardy a pokyny žalovaného 4), a také nedisponuje kvalifikací k vyučování Vojtovy metody dle totožných standardů. Žalovaný 4) tak konstatoval jemu známé informace, přičemž žádné z těchto tvrzení není nepravdivé. To, že Mgr. [příjmení] [příjmení] nedisponuje oprávněním od žalovaného 4) a není oprávněn vyučovat Vojtovu metodu, ani žádný ze žalobců nepopírá. Dále žalovaný 4) uvedl, že [ulice] metoda 2. generace není lege artis implementovanou metodou poskytování Vojtovy metody, vysvětlil základní principy Vojtovy metody a rizika spojená s nesprávným provedením Vojtovy metody. Podle žalovaného 4) použití názvu [ulice] metoda 2. generace je matoucí, neboť obě metody spočívají na odlišných principech. Ve stanovisku uvedeném na svých webových stránkách žalovaný 4) výslovně uvedl, že nechce hodnotit a nehodnotí metodu Vojtovu metodu 2. generace jako takovou, ani nikoho z žalobců. Pokud jde o vyjádření ohledně toho, že žalobce a) nemá právo rozvíjet Vojtovu metodiku, jde o vyjádření dcery pana [příjmení] [jméno] [jméno], který Vojtovu metodiku vyvinul, paní [jméno] [jméno] [jméno], nelze ho tedy přičítat žalovanému 4). Zdůraznil, že je spolkem založeným dle německého práva roku 1984 samotným panem [příjmení] [jméno] [jméno], který byl až do své smrti v roce 2000 předsedou představenstva, spolek se věnuje výlučně veřejně prospěšným účelům a žádná z činností spolku není zaměřena na získání zisku, účelem je poskytování spolehlivých referencí a informací o Vojtově metodě spotřebitelům. Záměrem žalovaného 4) nebylo ovlivnění hospodářského výsledku jakéhokoliv ze žalovaných či žalobců, ale poskytnutí pravdivých informací veřejnosti a UNIFY ČR tak, jak mu ukládají stanovy. Namítl, že není soutěžitelem a ani soutěžitelem ad hoc, naopak ze strany žalobců se s ohledem na užití sporného názvu může jednat o parazitování na pověsti Vojtovy metody. Žalovaný 4) nejednal v rozporu s dobrými mravy soutěže, nemá ani vliv na stránky [webová adresa] ani vojta.es. Pokud žalobci tvrdí, že se žalovaní dopustili zlehčování, pak se podle žalovaného 4) jednalo o oprávněnou obranu. Výhrady vznesl i k důvodnosti požadavku na peněžité zadostiučinění.

6. Soud prvního stupně poté, co dovedl, že i ve vztahu k žalovanému 4), který je zahraničním subjektem, lze s ohledem na čl. 4 a 6 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 ze dne [datum] o právu rozhodném pro mimosmluvní závazkové vztahy (Řím II), věc posoudit podle práva České republiky, skutkový stav zjištěný z provedení dokazování posoudil podle § [číslo] odst. 1, § [číslo], § [číslo] odst. 2, § 2984 odst. 1 a 2 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve vztahu k uplatněnému zdržovacímu nároku s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. 23 Cdo 4532/2011, na preventivní povahu tohoto nároku a z toho plynoucí potřebu prokázat, že závadné jednání trvá nebo hrozí, popř. hrozí jeho opakování, soud uvedl, že pokud žalobci netvrdili, že by aktuálně předmětná tvrzení byla žalovanými někde uváděna a taková tvrzení neuvedli ani přes výzvu soudu, nelze usuzovat, že reálně hrozí opakování namítaného jednání. Současně nelze podle soudu přehlédnout, že tato povinnost má být uložena každému ze žalovaných, tedy se nelze spokojit pouze s obecnými tvrzeními a je třeba je konkretizovat ve vztahu ke každému z žalovaných. Žalovaní 1) až 3) namítli, že po získání akreditace od Ministerstva zdravotnictví své výhrady vůči metodě žalobce a) již neprezentují, přičemž žalobci nenavrhli nic, že čeho by bylo možno usuzovat na hrozbu opakování. Soud proto žalobu v rozsahu tohoto zdržovacího nároku jako nedůvodnou zamítl (výrok I.), když vyjádřil i pochybnost o aktivní legitimaci žalobců b) a c) za situace, kdy se vytykané jednání mělo týkat pouze žalobce a).

7. Pokud jde o nárok uplatněný vůči žalovanému 4) na odstranění textu ze stránek vojta.es, uvedl soud, že žalobci netvrdili ani neprokázali, že by žalovaný 4) měl reálnou možnost sám splnit žalobci žádanou povinnost (když majitelem stránek je odlišný subjekt). Se závěrem, že žalobci požadují uložení povinnosti, kterou žalovaný 4) nemá jak splnit, soud v tomto rozsahu žalobu zamítl jako nedůvodnou. Zabýval se dále důvodností nároku uplatněného vůči žalovanému 4) na odstranění textu ze stránek [webová adresa] a nároků vůči jednotlivým žalovaným na odčinění nemajetkové

újmy. Zdůraznil, že je nezbytné věc posuzovat nejen z pohledu každého z žalobců, ale i z pohledu každého z žalovaných. Soud tedy zkoumal, zda je vůbec každý z žalovaných, na základě skutkových tvrzení žalobou uplatněných, pasivně legitimovaným. Dovodil, že ve vztahu k žalované 3) je třeba žalobu zamítnout již pro nedostatek její pasivní legitimace, neboť jak v případě dopisu ze dne [datum], emailu ze dne [datum] a, Stanoviska RL- [právníká osoba] a ČESKÉ VOJTOVY SPOLEČNOSTI - výukový tým z.s. (ČVS) k publikaci Mgr. [jméno] [příjmení]: [ulice] metodika 2. generace s videokompendiem“ ze dne [datum], jednala žalovaná 3) za [příjmení] česká vojtova společnost - výukový tým z.s., nikoli sama za sebe. Naopak pokud jde o jednání žalovaného 2), pak tento se sice také vyjadřoval jako předseda klinické zájmové skupiny terapeutů Vojtovy metody, ale tato nemá žádnou subjektivitu, za vytýkané jednání je tak odpovědný přímo žalovaný 2).

8. Z hlediska zkoumání naplnění podmínek nekalé soutěže dovodil soud, že namítané jednání je jednáním v hospodářském styku, když žalobci a) a c) a žalovaní 1), 2) a 3) jsou přímými konkurenty na trhu v České republice při poskytování rehabilitačních služeb, tedy jejich jednání je jednáním v hospodářské soutěži. Pokud bylo namítáno, že žalobci získali akreditaci ke vzdělávání až později, tak soud má za to, že lze hovořit o soutěži i ve vzdělávání s ohledem na to, že tyto činili kroky k tomu, aby i na tomto trhu mohli působit. Ve vztahu k žalobci b) nelze podle soudu o jednání v hospodářské soutěži uvažovat již proto, že tento žalobce vznikl až ke dni [datum], přičemž vytýkaná jednání proběhla dříve. Ve vztahu k žalobci b) proto soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Pokud jde o žalovaného 4), byť tento je dobrovolným spolkem, jehož předmětem činnosti je podpora a využití lokomočního principu v diagnostice a terapii dle vědeckých poznatků vyvinutých Dr. V. [jméno], věnuje se veřejně prospěšné činnosti, působí nezištně a hospodářské soutěže v České republice se přímo neúčastní, přesto je třeba ho podle soudu považovat za soutěžitele ad hoc, neboť jeho výroky mohly ovlivnit hospodářskou soutěž v oblasti vzdělávání a poskytování rehabilitačních služeb v České republice.

9. Dále soud zkoumal, zda namítané jednání je způsobilé přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům se závěrem, že pokud možným následkem jednání je vznik prospěchu na straně žalovaných 1) až 3) v podobě získání většího počtu zákazníků, a to na úkor konkurence, kterou představují žalobci a) a c), jde o jednání způsobilé přivodit žalobcům nemajetkovou újmu, která je současně způsobilá nepříznivě ovlivnit jejich soutěžní postavení na vymezeném konkurenčním trhu. [příjmení] následek v podobě úbytku, popř. i nezvýšení počtu zákazníků, může mít i jednání žalovaných, pokud jím veřejně rozšiřují (prostřednictvím svých webových stránek) jakékoliv nikoli pozitivní informace o žalobcích, respektive o metodě, kterou žalobci ve shodě používají. Pokud jde o žalovaného 4), i v jeho případě má soud za to, že jeho jednání je způsobilé ovlivnit soutěžní postavení jednotlivých subjektů zjevně používajících dvě konkurenční rehabilitační metody. Dále se soud zabýval podmínkou rozporu vytýkaného jednání s dobrými mravy. Poukázal zde na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Odo 189/2005, rozsudek ze dne 10. 1. 2011, sp. zn. 23 Cdo 5184/2009, a ze dne 30. 10. 2014, sp. zn. 23 Cdo 3338/2012, shodně sp. zn. 23 Cdo 2944/2015, uvedl, že podstatou zlehčování ve smyslu § 2984 odst. 1 o. z. je jednání, jímž soutěžitel uvede nebo rozšiřuje o poměrech, výkonech nebo výrobku jiného soutěžitele nepravdivý údaj způsobilý tomuto soutěžiteli přivodit újmu. Podle soudu jde ve vztahu mezi soutěžiteli o zákonnou výjimku ze základního práva každého na šíření informací a na svobodu projevu (srov. čl. 1 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod), odůvodněnou v tomto případě existencí základního práva na výkon (nerušeného) podnikání podle [číslo] odst. 1 Listiny základních práv a svobod a práva na účast v hospodářské činnosti neomezenou činností jiného soutěžitele. Nejde-li o přípustnou srovnávací reklamu podle § 2980 o. z., nebo o oprávněnou obranu ve smyslu § 2984 odst. 2 věta druhá o. z., je soutěžitelům v zásadě zapovězeno veřejně podávat jakékoliv informace o jiném soutěžiteli nebo o výsledcích jeho soutěžní činnosti, ať již jsou či nepravdivé, za předpokladu, že takové informace mohou soutěžiteli přivodit újmu, která je schopna negativně ovlivnit jeho postavení na trhu. Vzal za prokázané, že žalovaní 1), 2) a 4) uváděli sdělení, která jsou negativně vyznívající kritikou zejména žalobce a) a jeho knihy o jeho metodě. Soud ale i zkoumal,

zda se nejedná o oprávněnou obranu ve smyslu § 2984 odst. 2, věta druhá o. z. Podle soudu nelze přehlédnout, že žalobce a) pro jím vyvinutou metodu zvolil název navazující na produkt, který je žalovanými dlouhodobě prezentován, uplatňován a užíván, [ulice] metoda je obecně známá nejen v České republice. Z dokazování podle soudu vyplynulo, že žalobce a) název zvolil s úmyslem těžit z tohoto mezinárodně uznávaného názvu. Připojil dovětek, který naznačuje, že v případě metody žalobce a) se jedná o jakousi vylepšenou verzi produktu žalovaných, označení „2. generace“ totiž odpovídá představě, že bude lepší, rychlejší, kvalitnější, účinnější, šetrnější a vše, co si zákazník s novou generací služby jen může představit. Již jen název metody žalobce a), s nímž vstoupil na relevantní trh poskytování rehabilitačních služeb a i později na trh vzdělávání, je názvem nejen navazujícím na soutěžní výkony ostatních soutěžitelů žalovaných 1) až 3), ale dokonce volba názvu byla provedena tak, aby výkony žalovaných zákazníci vnímali jako zastaralé, nemoderní, o generaci starší. Z toho soud dovodil, že jednání žalovaných je třeba považovat za oprávněnou obranu, v níž se primárně distancují od metody žalobce a) a jejího spojení s metodou, kterou používají oni. Soud odmítl námitky žalobců o tom, že jde o omezování svobody bádání či vědeckého zkoumání, s tím, že tato není vyjádřeními žalovaných zasahována, neboť tato vyjádření primárně směřují proti výběru názvu metody. Podle soudu nelze přehlédnout ani to, že i z provedeného dokazování plyne, že reálně dochází k zaměňování obou metod. Se závěrem, že jednání žalovaných není nekalosoutěžní, soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Výroky o nákladech řízení odůvodnil soud odkazem na § 142 odst. 1 o. s. ř. (zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád) a jejich náhradu (v odůvodnění rozsudku podrobně specifikovanou) přiznal v řízení úspěšným žalovaným.

10. Rozsudek v celém jeho rozsahu napadli všichni žalobci odvoláním. Předně se vymezili proti konstatování soudu o tom, že žalobci nezpochybují, že žalobce a) nedisponuje oprávněním od žalovaného 4) a není oprávněn vyučovat Vojtovu metodu. Žalobci trvají na tom, že žalovaný 4) není oprávněn „vydávat jakákoliv oprávnění“, stejně jako na tom, že všichni žalobci jsou oprávněni vyučovat Vojtovu metodu. Nadto žalobce a) v roce 1989 1990 absolvoval školení Vojtovy metody a následně se s prof. MUDr. [jméno] [jméno] ve školním roce 1990 1991 podílel na organizaci stejného školení, kde sám žalobce a), stejně jako prof. [jméno], ostatní frekventanty společně školili v této metodě. To ostatně žalobci tvrdili již v žalobě a k tomu navrhli důkaz částí obsahu akreditačního spisu k oprávnění školit. Soud si spis sice vyžádal před posledním jednáním, ale tento důkaz pak neprovedl, což odůvodnil jeho nadbytečností. Dále namítli, že pokud soud dovodil, že pro vyhovění zdržovacímu nároku je třeba doložit hrozbu opakování takového jednání a odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn.: 23 Cdo 4532/2011, je tento závěr nesprávný a odkaz nepřiléhavý. Uvedli, že v případě práva nekalé soutěže existuje v podstatě „bloková výjimka“ z ochrany svobody projevu. [příjmení] i doktrína se shodují na tom, že ve vztazích mezi soutěžiteli, kteří mají obecnou povinnost se vzájemně nekritizovat, je ochrana svobody projevu značně potlačena a nevstupuje do dalších dílčích kroků posuzování případného nekalosoutěžního nároku. Je to nezbytným předpokladem pro zachování principů svobodné soutěže, která chrání jinou ústavněprávní hodnotu, a to svobodu podnikání. Toto omezení současně chrání stejnou měrou všechny aktéry soutěže, kteří jsou sice na jednu stranu omezeni ve své možnosti kritizovat jiné soutěžitele, ale současně tutéž ochranu požívají vůči ostatním. Podnikatelé v konkurenčním vztahu pak z těchto důvodů vzájemně nesmí kritizovat své konkurenty či jejich výrobky a služby. Aplikace obecných zásad, které chrání svobodu projevu, je tedy do oblasti nekalé soutěže nemožná. Stejně tak se do této oblasti vztahů nemohou promítat beze zbytku principy známkového práva a některé závěry rozsudků z této oblasti, jak činí soud. V rozsudku, na který se soud prvního stupně odkázal, dovolací soud posuzoval situaci, kdy k upuštění od protiprávního jednání došlo již před podáním žaloby, což ovšem není situace srovnatelná se skutkovým stavem zjištěným v tomto řízení. Podle žalobců v oblasti nekalosoutěžního práva platí zcela odlišná hmotněprávní úprava, která váže právo na zdržení se určitého jednání nikoliv jen na samotnou existenci dokonaného zásahu do soutěžních práv, ale postačí jejich pouhé ohrožení. Úvahy soudu, které jsou založeny na restriktivním hodnocení možností preventivního zdržovacího výroku, jsou tedy nesprávné.

11. Pokud ve vztahu k žalované 3) soud dospěl k závěru, že nebyla pasivně legitimována, protože její výrok byl přiřitatelný jinému subjektu práv, jde podle žalobců o závěr nesprávný, neboť k „přenosu odpovědnosti“ výroku fyzické osoby na osobu právnickou nemůže dojít tam, kde typově nemůže být právnická osoba za výrok z povahy věci odpovědná, a to proto, že není soutěžitelem ani v širším slova smyslu. V tomto případě soudem označená právnická osoba ve veřejném prostoru prakticky neexistuje, tento spolek se omezuje na organizační stránku aktivit svých členů. Nejedná se tedy funkčně vzato o soutěžitele, a to ani v širším slova smyslu, ale pouze o organizační platformu aktivit členů, kteří pak jsou soutěžiteli na svou odpovědnost. Za nesprávný mají žalobci i závěr soudu o tom, že žalobce b) není aktivně legitimován, protože jeho vznik se datuje až do doby po uskutečnění některých nekalosoutěžních jednání. Zdůraznili, že v právu nekalé soutěže platí, že ochrany se může domáhat kdokoliv, kdy s ohledem na jím zvolený způsob existence, nyní na zvolenou metodu, může být ohrožen zlehčováním této metody. Nový soutěžitel, žalobce b), je personálně spjat s oběma dalšími soutěžiteli, a proto je celkem pochopitelné, že používá tutéž metodu ke svému podnikání. Pokud nový soutěžitel je pak s ohledem na zcela legálně používanou metodu ohrožen nebo dotčen zlehčováním této metody nebo představitele této metody, popřípadě znevěrohodněním svého statutárního orgánu, má nárok na ochranu před takovým zlehčováním, byť jeho původ je starší než jeho existence.

12. Dále namítli, že soud sice dospěl ke správnému závěru, že jsou naplněny věcné znaky nekalosoutěžní skutkové podstaty zlehčování, nesprávně ale dovodil, že jsou naplněny podmínky oprávněné obrany. Podle žalobců oprávněnou obranu zákon připouští pouze ve vztahu k pravdivým informacím, otázka pravdivosti však v řízení nebyla vůbec zjišťována, přičemž důkazní břemeno pravdivosti údajů tíží žalované. Současně není naplněna ani další podmínka pro oprávněnou obranu, kterou je protiprávnost jednání soutěžitele, proti kterému je oprávněná obrana užita, či existence jiného důvodu, který ji ospravedlňuje. Zdůraznili, že nijak nehodnotili jednání žalovaných, jejich metody, výrobky či služby, spornou otázkou se pak stalo použití metody a její označení jako metody druhé generace, kdy soud postup žalobce a) hodnotil jako důvod hodný obrany. Přitom ale pominul skutečnost, že ve vztahu k této metodě nemají žalovaní žádná práva a ani privilegované postavení k jejímu názvu. Léčebnou metodu nelze patentovat nebo jakkoliv chránit podle zákona č. 527/1990 Sb., o vynálezech a zlepšovacích návrzích, ve znění pozdějších předpisů (dále též patentový zákon). [ulice] doktrína se shoduje na názoru, že léčebné, chirurgické postupy a diagnostické metody se nepovažují za průmyslově využitelné, tedy jsou nepatentovatelné. Z podstaty věci se na léčebné metody nevztahuje ani autorskoprávní ochrana, protože vědecká či léčebná metoda nesplňuje požadavek na to, aby byly klasifikovány jako autorské dílo. Tuto skutečnost reflektuje i doktrína, která nechráněné duševní bohatství řadí k tzv. „public domain“. Obecně platí, že vědecké poznání, kam spadají i vědecké a léčebné metody, je přístupné každému, každý je může využívat a každý je může dále rozvíjet. Stejně jako nepožívají samotné léčebné metody žádné ochrany a nevážou se k nim žádná zvláštní práva, platí to i jejich názvech. Žalovaní tedy nemají žádné specifické oprávnění k Vojtově metodě, k jejímu názvu, k její modifikaci či jakémukoliv dalšímu rozvíjení. Z povahy věci nikdo nemůže mít monopol na použití této metody, nikdo nemůže nikomu její použití zakazovat či jakkoliv bránit, stejně jako nemůže nikdo nikomu bránit v rozvíjení nebo modifikaci této metody. Jakýkoliv jiný závěr by pak byl v rozporu s čl. 15 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. To, že žalobce a) rozvinul a pozměnil původní Vojtovu metodu, nelze považovat za protiprávní jednání. Současné nelze považovat za protiprávní, nevědecké či nelegitimní jednání to, že takto pozměněnou metodu, která současně zachovávala principy původní metody, již se inspirovala nová metoda, označil stejně s dovětkem, „druhé generace“. Tento postup byl naopak zcela korektní, protože vyjadřoval na jedné straně určitou míru původní inspirace a na druhé straně odlišnost od původní metody. Ve vztahu k veřejnosti tak vyjádřil jednak odlišnost a současně i výchozí stav a inspiraci. Podle žalobců nelze ani akceptovat úvahu soudu prvního stupně, který v dovětku, „druhé generace“ spatřuje předstírání, že se jedná o lepší produkt. [jméno], ať už jakákoliv, není produkt, a to nikoho, a tedy ani žalovaných. Označení metody, která sama ani její název ochranu nepožívá, nemůže být protiprávní. Žalovaní současně

nemohou disponovat právním základem k oprávněné obraně, protože jednání žalobce a), kterému se údajně bránili, nezasahuje do jejich práv, neboť [ulice] metoda je nechráněným statkem, „public domain“, ke kterému nikdo nemá žádné oprávnění. Žalobci jsou si vědomi toho, že žalovaným se podařilo skrze institucionální zastřešení vytvořit dojem, že určitá skupina osob je oprávněna disponovat metodou či chránit její čistotu, aniž by to mělo oporu v právu. Současně tatáž skupina osob vytváří dojem, že nikdo, kdo neabsolvoval jejich školení, není oprávněn metodu používat, což samozřejmě nemá oporu v právu. Tento dojem, který je výsledkem dlouhodobé komerční a mediální strategie, by ovšem neměl pohnout soud k tomu, aby přiznal žalovaným oprávnění, která podle práva nemají a mít nemohou. Žalobci proto navrhli, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výrocích I. a II. změnil a žalobě vyhověl, ve zbytku aby ho zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

13. Proti výroku IX. rozsudku soudu prvního stupně se odvolala žalovaná 3). Uvedla, že se ztotožňuje se závěry prvoinstančního soudu, který žalobu žalobců zamítl, vytkla však soudu prvního stupně, že nesprávně určil výši náhrady nákladů řízení a napadený výrok má v podstatě za nepřezkoumatelný, neboť výpočet náhrady je v odůvodnění popsán zmatečně a není možné zjistit, jakým způsobem jej soud učinil. Navrhla proto, aby odvolací soud změnil výrok IX. rozsudku soudu prvního stupně a přiznal žalované 3) náhradu nákladů řízení tak, že se každému ze žalobců ukládá povinnost uhradit k rukám právního zástupce žalované 3) náhradu nákladů řízení ve výši 70 240,50 Kč, v případě, že bude soud žalobcům ukládat povinnost k úhradě nákladů řízení společně a nerozdílně, pak ve výši 210 721,50 Kč.

14. Žalovaní 1) a 2) ve vyjádření k odvolání žalobců uvedli, že námitky žalobců korespondují s argumenty, které na podporu svých tvrzení uváděli již v řízení před soudem prvního stupně. Žalobci nijak blíže nespecifikovali - ačkoliv na to byli soudem prvního stupně opakovaně upozorňováni - jaké konkrétní dopady mělo mít vytýkané nekalosoutěžní jednání žalovaných 1) a 2) ve vztahu ke každému z žalobců zvlášť. Žalobci pouze uvedli, že se žalovaní 1) a 2) dopustili zlehčování v písemných projevech žalovaných 1) a 2) ze dne 17. a [datum] a dále v odborné brožurě. Žádný z těchto projevů žalovaných 1) a 2) však nevznikl v době, kdy existoval žalobce b), ten vznikl zápisem do obchodního rejstříku až dne [datum] a nebyl tak soutěžitelem na relevantním trhu. Dále namítli, že byť své vytýkané projevy učinili v souvislosti s aspirací žalobce c) na udělení akreditace MZ ČR k výuce žalobcem a) vyvinuté metody (označené jako, [ulice] metoda 2. generace“), dospěl soud prvního stupně podle jejich názoru k nesprávnému závěru, že žalobci jsou přímými konkurenty na trhu v České republice při poskytování rehabilitačních služeb (tedy nikoliv na trhu poskytovatelů vzdělání v oboru fyzioterapie či rehabilitačních služeb) vůči žalobcům. Z této skutečnosti dovodil, že žalobou označená jednání žalovaných 1) a 2) jsou jednáními v hospodářské soutěži, přičemž lze hovořit, že takové postavení soutěžitele měli i ve vzdělávání v daném oboru. S takovým závěrem nelze souhlasit, neboť v době, kdy došlo k vytýkaným údajně nekalosoutěžním jednáním žalovaných 1) a 2), příslušelo postavení soutěžitele na trhu poskytovatelů vzdělávání v daném oboru toliko žalovanému 1), který byl v lednu roku 2016 akreditovaným poskytovatelem vzdělávání v oblasti fyzioterapie a rehabilitačních služeb. Žalovaný 2) ani žádný z žalobců takové oprávnění v dané době neměli, nepříslušelo jim tedy postavení soutěžitele na relevantním trhu poskytovatelů vzdělávání v daném oboru. Jinak se žalovaní 1) a 2) ztotožnili se závěry soudu o tom, že reakce žalovaných 1) a 2) jako poskytovatelů, „klasické“ Vojtovy metody byla oprávněnou obranou. Ve vztahu k argumentaci žalobců uvedli, že nepochybně mají žalobci pravdu, pokud tvrdí, že svoboda vědeckého bádání je zaručena mj. Listinou základních práv a svobod a že k vývoji nových poznatků a sestavování nových metod se obecně nevyžaduje žádné úřední či jiné povolení. Takové tvrzení ale podle jejich názoru míří zcela mimo jádro problému. Chápání celé věci v širším kontextu vyžaduje, aby soud hodnotil to, zda údajně nekalosoutěžní jednání žalovaných bylo vyvoláno tím, že žalobci vyvinuli novou fyzioterapeutickou metodu či spíše tím, že tuto metodu nazvali [příjmení] metodou 2. generace. Soud prvního stupně tyto okolnosti zjistil provedeným dokazováním, v návaznosti na celou širší

provedeního dokazování řádně vyhodnotil a ze zjištěného skutkového stavu vyvodil příslušný právní závěr. Žalovaní 1) a 2) proto navrhli, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný v rozsahu týkajícím se žalovaných 1) a 2) potvrdil.

15. Žalovaná 3) ve vyjádření k odvolání žalobců uvedla, že se ztotožňuje se zamítavým rozsudkem soudu prvního stupně a jeho závěry stran oprávněné obrany. Uvedla, že žalobci skutečně mohli svou léčebnou metodu pojmenovat prakticky libovolně, a v případě, že by neměli v úmyslu participovat na věhlasu Vojtovy metody, a to mezi laickou i odbornou veřejností, neměli by žádný důvod svou léčebnou metodu uvádět jako „Vojtovu metodu 2. generace.“ Obzvláště dovětek „2. generace“ je v průměrném spotřebiteli schopen vyvolat dojem, že nabízená metoda či postup je kvalitativně na vyšší úrovni než „pouhá“ [ulice] metoda bez dovětku. Dále uvedla, že na základě svobody vědeckého bádání ve smyslu čl. 15 odst. 2 Listiny základních práv a svobod lze snad přisvědčit závěru, že je možné danou léčebnou metodu rozvíjet a podrobit vědeckému poznání. Tomu odpovídá i přístupnost relevantních zdrojů, odkazů a literatury na webových stránkách spolku [obec] Vojtovy společnosti, jehož je žalobkyně 3) předsedkyní. Nelze se však v žádném případě ztotožnit s předkládaným závěrem žalobců, že samotný název léčebné metody nepoživá právní ochrany, neboť sama léčebná metoda spadá pod nechráněné duševní bohatství, tzv. „public domain“. Takový závěr lze použít u obecných léčebných metod, např. aromaterapie, hirudoterapie či algoterapie, kdy všechny tyto pojmy odkazují na obecnou léčebnou metodu, např. využití rostlinných a éterických olejů při aromaterapii, využití pijavic při hirudoterapii. Tyto názvy jsou natolik obecně zastřešující léčebné postupy, byť s odlišnými postupy u jednotlivých poskytovatelů, že je skutečně chránit nelze. To však neplatí pro pojem „[ulice] metoda“, která je svým charakterem založena na principu, že v centrálním nervovém systému člověka jsou geneticky zakódované vrozené pohybové vzory. [příjmení] název [ulice] metoda jasně a zřetelně odkazuje ke svému objeviteli MUDr. [jméno] [jméno]. Z významového hlediska je to pojem užší než „princip zakódovaných pohybových vzorů v centrální nervové soustavě.“ Na stejné úrovni zobecnění je slovní spojení „reflexní lokomoce“. Je tedy zřejmé, že argumenty žalobců se stran ochrany samotného názvu mohou dotýkat pouze obecného, zastřešujícího pojmenování léčebné metody, ne však názvu specifického, který odkazuje ke konkrétnímu lékaři, jež metodu a principy v ní popsal objevil. Stejně tak se žalovaná 3) ztotožňuje se závěry soudu stran absence své pasivní legitimace s tím, že ve všech případech předkládaných žalobci vystupovala výhradně jako statutární orgán „předseda spolku [ulice] [ulice] společnost - výukový tým, z.s., [IČO]“ Takto označený autor textu odkazuje na skutečnost, že předmětný projev vůle je činěn jménem uvedené právnické osoby. Za nedůvodnou má i další argumentaci žalobců a navrhla, aby odvolací soud odvolání žalobců v celém rozsahu zamítl jako nedůvodné.

16. Žalovaný 4) se ve vyjádření k odvolání žalobců rovněž ztotožnil s napadeným rozsudkem, má za to, že soud prvního stupně řádně a dostatečně zjistil skutkový stav, poskytl žalobcům lhůtu pro doplnění jejich skutkových tvrzení i důkazů k nim, a napadené rozhodnutí je po skutkové i právní stránce dostatečně odůvodněno. Uvedl, že pokud žalobci rekapitulují tvrzení, která měli údajně v řízení před soudem prvního stupně uplatnit, pak ale uvádějí jednak tvrzení i nadále neúplná, dále tvrzení zcela nová (v odvolacím řízení nepřípustná) a navíc nepravdivá. Jedná se zejména o nové tvrzení, že žalobce a) v roce 1989/1990 absolvoval školení Vojtovy metody. Pokud soud uvedl, že „žalovaný 4) konstatoval, že Mgr. [příjmení] [příjmení] nedisponuje oprávněním od žalovaného 4) a není oprávněn vyučovat Vojtovu metodu, což žádný ze žalobců nepopírá“, jde podle žalovaného 4) o správné sdělení, přičemž žalobci neprokázali, že Mgr. [příjmení] [příjmení] disponuje odpovídajícím vzděláním. Na svém vyjádření, že žalobce a) neabsolvoval žádný vzdělávací kurz certifikovaný v souladu se standardy a pokyny žalovaného 4), a tedy dle směrnic žalovaného 4) nedisponuje oprávněním k výkonu ani výuce Vojtovy metody, žalovaný 4) nadále trvá. Co se týče neprovedení některých důkazů ze strany soudu prvního stupně pro nadbytečnost, je dle názoru žalovaného 4) nonsens, pokud se žalobci v podaném odvolání domáhají mezi jiným nesprávnosti napadeného rozhodnutí vyplývající z toho, že žalobcům sám soud znemožnil unést důkazní

břemeno, když zamítl jejich návrhy na doplnění dokazování, aniž se vyjadřují k absenci svých skutkových tvrzení, což bylo základním důvodem pro zamítnutí žaloby. Pokud jde o závěry soudu ve vztahu ke zdržovacímu nároku, žalobci zcela opomíjí, že byli soudem prvního stupně podle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. poučeni a vyzváni k tomu, aby uvedli, v jakých konkrétních skutečnostech spatřují žalobci, že hrozí nebezpečí opakování vytýkaného jednání, a to u každého jednotlivého žalovaného. Žalobci ve lhůtě stanovené soudem prvního stupně, která byla více než přiměřená, žádné procesní podání k doplnění svých skutkových tvrzení a navržení důkazů neučinili a navíc uvedli, že nic takového není třeba ani uvádět a ani prokazovat. Soud proto nepochybil, pokud žalobu v rozsahu zdržovacího nároku jako nedůvodnou zamítl. Pokud jde o hodnocení otázky aktivní legitimace žalobce b), i zde se žalovaný 4) shoduje se závěry soudu prvního stupně. Argumentace žalobců opírající aktivní legitimaci žalobce b) o jeho personální spojení s dalšími soutěžiteli a z toho vyplývající i jeho ohrožení nebo dotčení tvrzeným nekalosoutěžním jednáním, nemá podle něho žádnou právní váhu. Pokud jde o žalobci tvrzené nesprávné zhodnocení existence oprávněné obrany, připomněl žalovaný 4), že je dobročinným spolkem založeným výlučně k veřejně prospěšným účelům a může být považován za soutěžitele pouze v širším slova smyslu, a to jen tehdy, pokud bude možné dovodit jeho zájem na výsledku hospodářské soutěže. Záměrem žalovaného 4) nebylo ovlivnění hospodářského výsledku jakéhokoliv ze žalovaných či žalobců, ale poskytnutí pravdivých informací veřejnosti a UNIFY ČR tak, jak mu ukládají stanovy. Z důvodu absence jednání soutěžitele v hospodářském styku má žalovaný 4) stále za to, že generální klauzule § 2976 o. z. nebyla naplněna. Pokud však lze na žalovaného 4) opravdu hledět jako na soutěžitele ad hoc, pak má za správný závěr soudu o tom, že se jedná ze strany žalovaných o oprávněnou obranu. Podle žalovaného 4) navíc použití názvu metody [ulice] metoda 2. generace mohlo být pokusem o získání výhody, kterou by žádný z žalobců jinak nezískal, což vyplývá i z e-mailu Mgr. [jméno] [příjmení], který dne [datum] zaslal paní [příjmení] [příjmení]. K ochraně Vojtovy metody uvedl žalovaný 4), že i když je pravdou, že [ulice] metoda není registrovanou ochrannou známkou, žalobci opomíjí, že dané označení požívá ochrany jako nezapsané označení. Poukázal zde i na § 1011 o. z.: „Vše, co někomu patří, všechny jeho věci hmotné i nehmotné, je jeho vlastnictvím.“ Nezapsané označení [ulice] metoda lze pojmout jako vlastnictví žalovaného 4). Neinformovanému spotřebiteli název [ulice] metoda druhé generace může implikovat, že se jedná o vylepšenou verzi Vojtovy metody. Z toho by však vyplýval logický závěr, že je [ulice] metoda ve svém tradičním pojetí metodou 1. generace, a tím pádem méně kvalitní či horší, což neodpovídá skutečnosti. [ulice] metoda spočívá na zcela odlišných principech, než [ulice] metoda 2. generace a obě metody nelze srovnávat. Žalovaný 4) se ve svých vyjádřeních výslovně distancoval od hodnocení Vojtovy metody 2. generace jako takové. Jsou to naopak žalobci, kdo hodnotí Vojtovu metodu v tradičním pojetí, když ji použitím názvu [ulice] metoda 2. generace implicitně označují jako zastaralou. Argumentace žalobců, že nelze akceptovat úvahu soudu prvního stupně, který v dovětku „druhé generace“ spatřuje žalobcům podsouváný předpoklad tvrzení či snad předstírání, že se jedná o lepší produkt, nemá oporu ani v tom, jak danou formulaci vnímá veřejnost a co naznačuje žalobce a) v metodické příručce vydané v roce 2015. Žalovaný 4) navrhl, aby odvolací soud napadené rozhodnutí potvrdil.

17. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. o. s. ř. rozsudek soudu prvního stupně a dospěl k závěru, že odvolání žalobců není důvodné, odvolání žalované 3) shledal důvodným.

18. Předmětem přezkumu odvolacího soudu bylo zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně o nárocích (na zdržení se vytýkaného jednání, odstranění závadného stavu a poskytnutí zadostiučnění v penězích), které žalobci uplatnili z titulu ochrany před nekalou soutěží.

19. Předně je třeba uvést, že shodně se soudem prvního stupně má odvolací soud za nedůvodnou žalobu žalobce b). Za situace, kdy žalobce b) vznikl zápisem do veřejného rejstříku ke dni [datum], nemohlo se ho nijak dotknout žalobou napadené jednání žalovaných, které se uskutečnilo před tímto datem. Argumentace žalobců, v níž dovozují opak, tedy že i žalobce b) má nárok na ochranu

před jednáním, jehož původ je starší než vlastní existence žalobce b), je absurdní a nic na tom nemůže změnit ani personální propojení se subjekty, které se rovněž cítí dotčeny vytýkaným jednáním a které v době jeho uskutečnění již existovaly. Žalobce b) je samostatná právní entita, která nabyla právní osobnosti od svého vzniku (srov. § 118 o. z.), tedy teprve od okamžiku vzniku žalobce b) by bylo možné uvažovat o případném zásahu do jeho práv.

20. Stejně tak nemá odvolací soud výhrady k závěru soudu prvního stupně o nedostatku pasivní legitimace žalované 3), za situace, kdy bylo v řízení před soudem prvního stupně prokázáno, že žalovaná 3) jí vytýkané jednání činila jako statutární orgán spolku [ulice] [ulice] společnost - výukový tým, z.s., [IČO]. Jak vyplývá z § 167 o. z., právní osobu zavazuje protiprávní čin, kterého se při plnění svých úkolů dopustil člen voleného orgánu, zaměstnanec či jiný její zástupce vůči třetí osobě. Právníckým osobám se pak přičítají nejen následky právních úkonů učiněných jejich jménem statutárními orgány nebo zástupci, ale i následky případných právních deliktů, protože právnícké osoby odpovídají i za případné protiprávní jednání těch, kteří jsou oprávněni za ni jednat (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 2381/2008 ze dne 20. 9. 2010). Pouze ve výjimečných případech je nutno chování takové osoby vzhledem k okolnostem případu kvalifikovat jako vybočení (exces) z realizace činnosti či zastupování právnícké osoby, zakládající přímou odpovědnost této fyzické osoby, přičemž jde především o případy, kdy tato osoba provádí napadenou činnost vlastním jménem a sleduje tak výlučně uspokojování osobních zájmů či potřeb svých nebo třetích osob (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1509/2011 ze dne 3. 10. 2011). Z okolností věci, zejména s přihlédnutím k podstatě žalované 3) vytýkaného jednání, nelze dovodit, že by žalovaná 3) sledovala své osobní zájmy, v jejím jednání pak nelze spatřovat ani vybočení (exces) z realizace jejího oprávnění jednat za spolek [ulice] [ulice] společnost - výukový tým, z.s., ostatně nic v tomto ohledu ani nebylo žalobci tvrzeno.

21. Pokud jde o meritorní posouzení žalovaným 1), 2) a 4) vytýkaného jednání ve vztahu k žalobcům a) a c), soud prvního stupně dovodil, že vytýkané jednání žalovaných, spočívající (zkráceně řečeno) v kritice žalobce a) a jím vyvinuté cvičební metody, naplnilo znaky generální klauzule nekalé soutěže ve smyslu § 2976 odst. 1 o. z., o nekalou soutěž však nejde, neboť se jedná o oprávněnou obranu ve smyslu § 2984 odst. 2 o. z. I s tímto závěrem se odvolací soud ztotožňuje.

22. Předně je třeba uvést, že soud prvního stupně měl k dispozici dostatek skutkových zjištění (ostatně skutkový stav věci nebyl mezi účastníky sporný) a z nich vyvodil odpovídající právní závěry. Nelze mu vytknout pochybení, pokud při zkoumání naplnění podmínek nekalé soutěže (jak jsou vymezeny v generální klauzuli § 2976 odst. 1 o. z.) dovodil, že vytýkané jednání žalovaných 1), 2) a 4) je jednáním v hospodářském styku. Namítá-li v tomto ohledu žalovaný 4), že ve vztahu k němu podmínka jednání v hospodářském styku nebyla naplněna (není soutěžitelem a nelze v jeho jednání spatřovat soutěžní záměr), pak lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku a argumentaci soudu prvního stupně tam obsaženou, podle níž napadené výroky žalovaného 4) jsou způsobilé zasahovat hospodářskou soutěž. Je třeba připomenout, že otázku soutěžního vztahu je třeba vykládat (jak dovodila ustálená judikatura) široce, přičemž nekalosoutěžně jednajícím nemusí být pouze ten, kdo se sám hospodářské soutěže v daném oboru bezprostředně účastní, ale může jím být i třetí osoba, která svým jednáním do této soutěže nekalosoutěžně zasáhne, je ovšem přitom třeba dovodit konkrétní zájem nekalosoutěžně jednajícího na úspěchu jednoho soutěžitele na úkor druhého, tj. na výsledku soutěže dvou soutěžitelů (srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 15. 1. 2007, sp. zn. 32 Odo 1464/2006). I podle odvolacího sporu lze v jednání žalovaného 4) vysledovat soutěžní záměr a podmínka existence jednání v hospodářském styku je splněna. Soud prvního stupně dále správně dovodil naplnění dalších dvou podmínek jednání nekalé soutěže, a sice existence rozporu vytýkaného jednání s dobrými mravy soutěže a jeho způsobilost přivodit újmu jiným soutěžitelům nebo zákazníkům. I v tomto ohledu lze zcela odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku a tam obsažené závěry.

23. Soud prvního stupně tedy správně uzavřel, že jednání žalovaných 1), 2) a 4) naplňuje znaky generální klauzule nekalé soutěže ve smyslu § 2976 odst. 1 o. z. a speciální skutkové podstaty

zlehčování ve smyslu § 2984 o. z. Pokud v návaznosti na to uvedl, že není podstatné, zda vytýkané informace jsou pravdivé a za podstatné považoval jen to, že obsahem vytýkaného jednání je,, negativně vyznívající kritika žalobce a) a jeho knihy o jeho metodě“, pak s touto argumentací se ztotožnit nelze. Jak správně namítli žalobci, oprávněnou obranou ve smyslu § 2984 odst. 2 o. z. mohou být toliko informace pravdivé. Současně však lze pravdivost zkoumat jen u skutkových tvrzení, nikoli u hodnotících soudů. V řízení přitom bylo prokázáno, že obsahem jednání žalovaných bylo hodnocení žalobcem a) vyvinuté metody (a o ní vydané publikaci) v návaznosti na principy Vojtovy metody s kritickým závěrem, že nejde o Vojtovu metodu,, lege artis“ a vymezením se proti užití názvu této metody jako Vojtovy metody 2. generace. Podle odvolacího soudu má jednání žalovaných spíše povahu hodnotícího úsudku, založeného na reálných základech - odlišnostech žalobcem a) vyvinuté metody a žalobci nezpochybněného tvrzení žalovaných, že žalobce a) nemá oprávnění vyučovat Vojtovu metodu. Podstatné pak podle odvolacího soudu je to, že žalobce a) název jím vyvinuté metody zvolil (jak z provedeného dokazování vyplývá) zjevně účelově tak, aby využil známosti a věhlasu Vojtovy metody. Z pohledu argumentace žalobců o tom, že vědecké bádání je přístupné každému a žalovaní tedy nemají žádné specifické oprávnění k Vojtově metodě, k jejímu názvu, k její modifikaci či jakémukoliv dalšímu rozvíjení, lze přisvědčit toliko tomu, že žalovaní nemohou bránit rozvoji Vojtovy metody a vzniku jejích modifikací. Jinak je třeba žalobcům připomenout, že ve své argumentaci pomíjí skutečnost, že jednou stranou mince je samotné vědecké bádání a druhou stranou pak hospodářské využívání výsledků tohoto vědeckého bádání. Nic žalobci a) nebrání, aby Vojtovu metodu rozvíjel a modifikoval, ale nelze mu přisvědčit, že mu nic nebrání takto nově vyvinutou metodu nazvat způsobem, který dehonestuje (jak správně dovodil soud prvního stupně) Vojtovu metodu (jejíž název je chráněn v soutěžním prostředí jako výkon konkrétního soutěžitele) tím, že ji označuje za zastaralou, nemoderní - metodu 1. generace. Takové jednání žalobce a) lze kvalifikovat jako parazitování na pověsti Vojtovy metody, se kterou jsou v hospodářské soutěži spojeni žalovaní, a zlehčování této metody. Pokud se proti tomu žalovaní svým (v žalobě vytýkaným) jednáním vymezili, pak i podle odvolacího soudu jejich jednání je oprávněnou obranou ve smyslu § 2984 odst. 2 o. z., když nelze odhlédnout ani od toho, že meze oprávněné obrany jsou zde dány i tím, že za průměrné spotřebitele je zde nutné považovat i rodiče dětí postižených hybnými poruchami.

24. Ve shodě se soudem prvního stupně má i odvolací soud za to, že žaloba je zjevně nedůvodná, neboť jednání žalovaných není nekalou soutěží. Pro úplnost je třeba uvést, že důvodnými neshledal odvolací soud ani námitky žalobců proti závěrům soudu prvního stupně ve vztahu k uplatněnému zdržovacímu nároku, když lze přisvědčit soudu prvního stupně, že pokud žalobci přes poučení soudu netvrdili nic, z čeho by šlo uvažovat o hrozbě opakování vytýkaného jednání, není na místě zdržovacímu nároku (který má preventivní povahu) vyhovět. Konečně správný je podle odvolacího soudu i závěr soudu prvního stupně o tom, že ohledně požadavku, aby žalovaný 4) odstranil sdělení z webových stránek [webová adresa], jde o nárok, který žalovaný 4) nemůže reálně splnit. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně v meritorních výrocích I. až VI. podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil.

25. Pokud jde o související výroky o nákladech řízení (výroky VII. až X. rozsudku), soud prvního stupně sice správně postupem podle § 142 odst. 1 o. s. ř. jejich náhradu přiznal v řízení úspěšným žalovaným, nesprávně však určil výši této náhrady. Odvolací soud proto tyto výroky podle § 220 odst. 1 o. s. ř. (per analogiam) změnil a přiznal žalovanému 1) vůči každému ze žalobců za úkony učiněné do [datum] odměnu vypočítanou z пункта 96 667 Kč (součet 2 x 10 000 Kč za dva zdržovací nároky, 10 000 Kč za odstraňovací nárok a 66 667 Kč) za 1 úkon ve výši 4 980 Kč (převzetí zastoupení), odměnu sniženou o 40 % za vyjádření ze dne [datum] učiněné společně při zastupování žalovaných 1), 2) a 3) ve výši 2 988 Kč, odměnu ve výši 1/2 a sniženou o 40 % za odvolání ze dne [datum] proti rozhodnutí o příslušnosti ve výši 1 494 Kč, odměnu za účast na jednání soudu dne [datum] sniženou o 20 % při společném zastupování žalovaných 1) a 2) ve výši 3 984 Kč, za úkony učiněné po [datum] z пункта 76 667 Kč (součet 10 000 Kč za zdržovací nárok a 66 667 Kč)

odměnu za účast na jednání soudu dne [datum] a [datum] - vždy trvající přes dvě hodiny - sníženou o 20 % při společném zastupování žalovaných 1) a 2), tedy 2 x 8 092,48 Kč, dále částku odpovídající režijním paušálům podle § 13 advokátního tarifu se zohledněním zastoupení více účastníků ve výši 1 250 Kč, ½ částky odpovídající vyúčtovaným cestovním náhradám za tři cesty [obec] [obec] ve výši 10 972,45 Kč, ½ náhrady za ztrátu času ve výši 1 800 Kč, vše se zvýšením o 21% DPH. Celkem tedy každý ze žalobců je povinen zaplatit žalovanému 1) na náhradu nákladů řízení 45 093,29 Kč.

26. Žalovanému 2) přiznal odvolací soud vůči každému ze žalobců za úkony učiněné do [datum] odměnu vypočítanou z punkta 63 334 Kč (součet 2 x 10 000 Kč za dva zdržovací nároky, 10 000 Kč za odstraňovací nárok a 33 334 Kč) za 1 úkon ve výši 3 660 Kč (převzetí zastoupení), odměnu sníženou o 40 % za vyjádření ze dne [datum] učiněné společně při zastupování žalovaných 1), 2) a 3) ve výši 2 657,16 Kč, odměnu ve výši ½ a snížené o 40 % za odvolání ze dne [datum] proti rozhodnutí o příslušnosti ve výši 1 830 Kč, odměnu za účast na jednání soudu dne [datum] sníženou o 20 % při společném zastupování žalovaných 1) a 2) ve výši 3 542,88 Kč, za úkony učiněné po [datum] z punkta 43 334 Kč (součet 10 000 Kč za zdržovací nárok a 33 334 Kč) odměnu za účast na jednání soudu dne [datum] a [datum] - vždy trvající přes dvě hodiny – sníženou o 20 % při společném zastupování žalovaných 1) a 2), tedy 2 x 5 536,96 Kč, dále částku odpovídající režijním paušálům podle § 13 advokátního tarifu se zohledněním zastoupení více účastníků ve výši 1 250 Kč, ½ částky odpovídající vyúčtovaným cestovním náhradám za tři cesty [obec] [obec] ve výši 10 972,45 Kč, ½ náhrady za ztrátu času ve výši 1 800 Kč, vše se zvýšením o 21% DPH. Celkem tedy každý ze žalobců je povinen zaplatit žalovanému 2) na náhradu nákladů řízení 22 639,29 Kč.

27. Žalovanému 3) přiznal odvolací soud vůči každému ze žalobců za úkony učiněné do [datum] odměnu vypočítanou z punkta 63 334 Kč (součet 2 x 10 000 Kč za dva zdržovací nároky, 10 000 Kč za odstraňovací nárok a 33 334 Kč) za 1 úkon ve výši 3 660 Kč (převzetí zastoupení), odměnu sníženou o 40 % za vyjádření ze dne [datum] učiněné společně při zastupování žalovaných 1), 2) a 3) ve výši 2 657,16 Kč, odměnu ve výši ½ a snížené o 40 % za odvolání ze dne [datum] proti rozhodnutí o příslušnosti ve výši 1 830 Kč, odměnu za účast na jednání soudu dne [datum] ve výši 3 660 Kč, za úkony učiněné po [datum] z punkta 43 334 Kč (součet 10 000 Kč za zdržovací nárok a 33 334 Kč) odměnu za účast na jednání soudu dne [datum] a [datum] - vždy trvající přes dvě hodiny ve výši 2 x 2 860 Kč, odměnu ve výši ½ za účast na jednání dne [datum], na němž došlo k vyhlášení rozhodnutí a odměnu za vyjádření ze dne [datum] ve výši 2 860 Kč, dále částku odpovídající režijním paušálům podle § 13 advokátního tarifu se zohledněním zastoupení více účastníků ve výši 2 000 Kč, vše se zvýšením o 21% DPH. Celkem tedy každý ze žalobců je povinen zaplatit žalovanému 3) na náhradu nákladů řízení 28 709,86 Kč.

28. Žalovanému 4) odvolací soud přiznal vůči každému ze žalobců za úkony učiněné do [datum] odměnu vypočítanou z punkta 96 667 Kč (součet 2 x 10 000 Kč za dva zdržovací nároky, 10 000 Kč za odstraňovací nárok a 66 667 Kč) za 1 úkon ve výši 4 980 Kč (převzetí zastoupení), odměnu za vyjádření ze dne [datum] ve výši 4 980 Kč, odměnu ve výši ½ za odvolání proti procesním rozhodnutím ze dne [datum] a [datum], tedy 2 x 2 490 Kč, odměnu za nahlížení do spisu dne [datum] ve výši 4 980 Kč, odměnu za vyjádření ze dne [datum] ve výši 4 980 Kč, odměnu za účast na jednání soudu dne [datum] ve výši 4 980 Kč, za úkony učiněné po [datum] z punkta 96 667 Kč (součet 10 000 Kč za zdržovací nároky, 2 x 10 000 Kč za odstraňovací nároky a 66 667 Kč) odměnu za účast na jednání soudu dne [datum] a [datum] - vždy trvající přes dvě hodiny - tedy 2 x 9 960 Kč, odměnu za vyjádření ze dne [datum] ve výši 4 980 Kč a odměnu za vyjádření ze dne [datum] ve výši 4 980 Kč, dále částku odpovídající režijním paušálům podle § 13 advokátního tarifu ve výši 3 300 Kč, vše se zvýšením o 21% DPH. Celkem tedy každý ze žalobců je povinen zaplatit žalovanému 4) na náhradu nákladů řízení 76 302,60 Kč.

29. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. a přiznal žalovanému 1) vůči každému ze žalobců odměnu vypočítanou z punkta 76 667 Kč a sníženou o 20 % při společném zastupování žalovaných 1) a 2) za 2 úkony (vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu) a ½ ze dvou režijních paušálů podle § 13 advokátního tarifu,

vše se zvýšením o 21% DPH. Celkem tedy každý ze žalobců je povinen zaplatit žalovanému 1) na náhradu nákladů odvolacího řízení 8 455,48 Kč.

30. Žalovanému 2) přiznal odvolací soud odměnu vypočítanou z пункта 43 334 Kč a sníženou o 20 % při společném zastupování žalovaných 1) a 2) za 2 úkony (vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu) a 1/2 ze dvou režijních paušálů podle § 13 advokátního tarifu, vše se zvýšením o 21% DPH. Celkem tedy každý ze žalobců je povinen zaplatit žalovanému 2) na náhradu nákladů odvolacího řízení 5 899,96 Kč.

31. Žalovanému 3) přiznal odvolací soud odměnu vypočítanou z пункта 43 334 Kč za 2,5 úkonu (odvolání do výroku o nákladech řízení, vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu) a tři režijní paušály podle § 13 advokátního tarifu, vše se zvýšením o 21% DPH. Celkem tedy každý ze žalobců je povinen zaplatit žalovanému 3) na náhradu nákladů odvolacího řízení 9 740,50 Kč.

32. Žalovanému 4) přiznal odvolací soud odměnu vypočítanou z пункта 76 667 Kč za 2 úkony (vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu) a dva režijní paušály podle § 13 advokátního tarifu, vše se zvýšením o 21% DPH. Celkem tedy každý ze žalobců je povinen zaplatit žalovanému 4) na náhradu nákladů odvolacího řízení 10 841,60 Kč. Platební místo náhrady nákladů řízení je vždy určeno podle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání za podmínek § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání (§ 237 až 238a o. s. ř.) je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat jeho splnění v exekučním řízení.

Praha 17. ledna 2023

Mgr. Jiří Čurda
předsedkyně senátu